

Arrest

nr. 156 535 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart Albanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 november 2015 tot teruggedrijving (bijlage 11), ter kennis gegeven op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 12 november 2015 tegengehouden aan de grenscontrole, komende uit Sofia. Hij was in het bezit van een geldig paspoort. Verzoeker is niet visumplichtig.

“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie” (cf. nota) heeft op 12 november 2015 een beslissing tot terugdrijving genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn Griekse vrouw te bezoeken, en die hem op de luchthaven zou staan opwachten. Na contactname met het telefoonnummer dat volgens hem van zijn vrouw zou zijn, blijkt iemand anders aan de lijn te komen (een zekere [H.] van Bulgaarse nationaliteit). Hij blijkt niet te worden afgehaald op de luchthaven. Hij geeft enkel de naam van zijn vrouw op aan de hand van een Moneygram-document, maar kan noch de geboortedatum, noch het adres opgeven.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 520 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (namelijk 45 euro/dag/persoon).”

1.2. Op 12 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. De terugdrijving van de verzoekende partij is voorzien voor 23 november 2015.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op “*van artikel 3 van de Vreemdelingenwet juncto het Delegatiebesluit*”.

Verzoeker betoogt als volgt :

“(i) Nopens de auteur van de beslissing

5.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen door een administratief assistent, en dat verzoeker van de beslissing tot terugnijving op de hoogte werd gebracht door de grenscontrole-ambtenaar.

Dit blijkt uit de opmaak en de bewoordingen van de beslissing.

Onderaan de beslissing wordt de beslissing immers gehandtekend door een administratief assistent, waaruit dient te worden afgeleid dat de beslissing door de betreffende administratief assistent.

Dit blijkt ook uit de inhoud van de telefonische bespreking welke de raadsman van verzoeker had met de betreffende inspecteur in de avond van 12 november II. nopens het dossier van verzoeker: de betreffende inspecteur deelde aan de raadsman van verzoeker mededeelde dat de beslissing van “DVZ” nog diende afgewacht

6.

De betreffende administratief assistent beschikt alleszins niet over de vereiste bevoegdheid, laat staan over de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid.

Uit de wettelijke bepalingen kan niet worden afgeleid welk orgaan over de beslissingsbevoegdheid beschikt om een beslissing tot terugnijving te nemen.

Het relevante artikel is art. 3 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 3.<W 1996-07-15/33, art. 6, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :”

Art. 3 is niet geheel duidelijk nopens de vraag of de bevoegdheid wordt verleend aan de met grenscontrole belaste overheden om een beslissing tot terugnijving te nemen, dan wel om deze enkel uit te voeren.

In de hypothese dat zij de bevoegdheid verleent aan de met grenscontrole belaste overheden om een beslissing tot terugnijving te nemen, dient vastgesteld dat de beslissing tot terugnijving in casu werd

genomen door een administratief assistent van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en dat deze hiertoe niet over de wettelijke bevoegdheid c.q. formele machtiging beschikte.

Indien verwerende partij zou voorhouden dat het – ondanks de ondertekening van de beslissing door de administratief assistent- toch de grenscontrole-ambtenaar zou geweest zou, die de beslissing tot teruggrijping heeft genomen, wordt zij uitdrukkelijk uitgenodigd toelichting te verschaffen nopens de ondertekening van de beslissing door de administratief assistent.

Indien verwerende partij zou voorhouden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel over de bevoegdheid beschikt om de beslissing tot teruggrijping te nemen, dient opgemerkt dat de betrokken administratief assistent niet over de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid beschikt door de terzake bevoegde Staatssecretaris.

Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende Staatssecretaris een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen. In casu lijkt de betreffende administratief assistent nota bene in eigen hoedanigheid te handelen, aangezien de bestreden beslissing zijn hoedanigheid niet vermeldt. (!)

De delegaties van bevoegdheid aan een administratief assistent zijn geregeld in het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

Geen van de artikelen in dit Ministerieel Besluit voorziet in een delegatie van de bevoegdheden welke voortvloeien uit art. 3 Vreemdelingenwet.

7.

Verwerende partij zou ook nog kunnen voorhouden dat het dossier enkel werd voorgelegd aan de administratief assistent, en zulks in toepassing van art. 3 laatste lid Vreemdelingenwet.

“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug.”

Deze stelling blijkt niet uit het administratief dossier en is alleszins onverenigbaar met het gegeven dat de betrokken administratief assistent door de handtekening van de bestreden beslissing aangeeft de auteur ervan te zijn.

Zelfs als deze stelling zou kunnen weerhouden – nl. dat het geval van verzoeker enkel werd voorgelegd aan de administratief assistent- dient opgemerkt dat er geen formele machtiging voorligt aan de administratief assistent, zodat de beslissing op nog steeds op onregelmatige wijze tot stand is gekomen”.

2.3.2.2. Verwerende partij verdedigt zich in haar nota als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit de voormelde wetsbepalingen blijkt dat de met grenscontrole belaste overheden bevoegd zijn om de bestreden beslissing te treffen, zoals in casu ook gebeurd is.

De in casu bestreden beslissing werd duidelijk genomen door Inspecteur F. H., die de beslissing ondertekend heeft en ook op de eerste pagina expliciet vermeld wordt. Verzoekende partij is niet ernstig waar zij hier volledig aan voorbij gaat.

Dat de met grenscontrole belaste overheden een aparte entiteit vormen van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris blijkt uit artikel 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing aan de Minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug”.

Verzoekende partij kan dan niet gevolgd worden in haar betoog dat de wettelijke bepalingen niet duidelijk zouden zijn, noch bij haar bewering dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een administratief assistent.

De met grenscontrole belaste overheden halen hun bevoegdheid tot optreden in deze rechtstreeks uit artikel 3, aanhef van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing door verzoekende partij naar het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is derhalve niet dienstig.

In casu werd een beslissing genomen tot teruggedrijving conform artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, beslissing die door de met grenscontrole belaste overheden kon worden genomen en niet diende te worden genomen door de Minister of zijn gemachtigde (in welk geval dhr. P.D. hiertoe overigens wel degelijk bevoegd zou zijn, en dit conform de delegatie van bevoegdheid bij akte van aanstelling van de Directeur-generaal van 26.06.2015). Terwijl een louter overleg met het bureau Permanentie op zich geen afbreuk doet aan het gegeven dat de beslissing door de met grenscontrole belaste overheden zelf genomen werd.

Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat de heer [F.H.] geen deel zou uitmaken van de met grenscontrole belaste overheden.

Verzoekende partij haar betoog faalt dan ook in rechte en in feite.

Voor zover verzoekende partij kritiek uit op de vermeldingen die voorkomen op de akte van betekening, kan worden opgemerkt dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf (cfr. RvS 1 juli 2005, 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

2.3.2.3. Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat een administratief assistent de bestreden beslissing heeft genomen en dat deze niet beschikt over “de vereiste bevoegdheid, laat staan over de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid”.

2.3.2.4. De verwerende partij verdedigt in haar nota het standpunt dat de bestreden beslissing conform het gestelde in artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk werd getroffen door de daartoe bevoegde autoriteit, met name de met grenscontrole belaste overheid, in casu inspecteur F.H. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, administratief deskundige P.D., diende deze beslissing niet te nemen volgens de verwerende partij maar zou hiertoe wel bevoegd zijn conform een aanstellingsakte van de directeur-generaal. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat inspecteur F.H. “mijn inziens” het geval van verzoeker heeft “afgetoets” met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk administratief deskundige P.D. Het feit dat de handtekening van deze ambtenaar op de bestreden beslissing figureert is volgens de verwerende partij daarvan een uiting. Ze betoogt verder nog dat het voorkomen van de handtekening van administratief assistent P.D. op de akte van betekening geen afbreuk doet aan de geldigheid van de bestreden beslissing. Ten slotte stelt de verwerende partij nog dat aangezien de gemachtigde van de minister c.q. staatsecretaris de toegang kan weigeren voor de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 7° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, hij dat zeker kan voor minder ingrijpende gevallen zoals in casu, waarbij het gaat om de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen alsook het tweede lid luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...)

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing aan de Minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug”.

2.3.2.6. Hoewel artikel 3, eerste lid, inleidende zin van de Vreemdelingenwet inderdaad prima facie op twee manieren kan worden begrepen zoals de verzoekende partij uiteenzet in haar verzoekschrift, namelijk de met grenscontrole belaste overheden voeren de teruggrijping uit of ze nemen de beslissing tot teruggrijping, dient uit artikel 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet te worden afgeleid dat de met grenscontrole belaste autoriteiten de beslissing tot teruggrijping treffen en uitvoeren, tenzij de vreemdeling houder is van een visum. In dat geval is de het gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris die de beslissing neemt tot weigering van toegang tot het grondgebied, waarna de met grenscontrole belaste overheden het visum annuleren en de vreemdeling teruggrijpen. Uiteraard vormt ook de toepassing van artikel 7, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet het prerogatief van de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde aangezien deze bepaling stelt, “wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden”. Dit houdt in dat de beslissing tot teruggrijping omdat de vreemdeling geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land kunnen schaden, getroffen wordt door de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde waarna de met grenscontrole belaste overheden de vreemdeling teruggrijpen.

2.3.2.7. Het gestelde in punt 2.3.2.6. vindt ook steun in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). Hierin kan namelijk worden gelezen: “Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: (...); artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid (...).” Deze bevoegdheid tot het treffen van een beslissing tot teruggrijping die steunt op artikel 3, eerste lid, 7° en tweede lid van de Vreemdelingenwet kan ook gedelegeerd worden naar een administratief assistent, aangezien artikel 6, §2 van het Delegatiebesluit bepaalt: “De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

2.3.2.8. In het administratief dossier zit een “Akte tot aanstelling van de Directeur-generaal”, opgesteld op 26 juni 2015, waarbij P.D. onder meer wordt aangesteld om krachtens artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst een functie van attaché uitoefenen. Dit houdt dus in dat P.D. enkel een beslissing tot teruggrijping kan treffen op grond van artikel 3, eerste lid, 7° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, quod non in casu. De artikelen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarvoor P.D. wordt gedelegeerd om op te treden krachtens artikel 13, §1 van het Delegatiebesluit doen hier niet ter zake, net zo min als het gegeven dat P.D. een beslissing kan treffen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of de opheffing van een visum krachtens de Visumcode, aangezien verzoeker niet visumplichtig is.

2.3.2.9. De kernvraag in deze is of administratief deskundige P.D. de bestreden beslissing getroffen heeft, die steunt op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Prima facie dient deze vraag bevestigend te worden beantwoord gelet op twee aanwijzingen. Ten eerste kan in het proces-verbaal, opgesteld op 12 november 2015 door de Federale Politie, Veiligheidsdetachement, Nationale Luchthaven, afdeling grenscontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, onder de hoofding

“onduidelijke reismotief” in rubriek 9 “Beslissing” gelezen worden, “Om 23.52 uur wordt beslist: TERUG-DRIJVING”. Deze beslissing wordt genomen door D.P., Administratief deskundige-Permanentie”. Ten tweede bevindt zich in het administratief dossier de beslissing met de motivering die terugkomt in de bestreden beslissing, voorzien van slechts één handtekening, namelijk de gescande handtekening van administratief deskundige P.D. waarbij als datum voorzien wordt, 12 november 2015. Deze handtekening komt voor op een niet verder ingevulde akte van kennisgeving. Conform het model van de bijlage 11 gevoegd bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt slechts de mogelijkheid voorzien om handtekeningen te plaatsen op de akte van kennisgeving. Er is conform dit model enkel ruimte voor de handtekening van de vreemdeling en voor de handtekening van de met de grenscontrole belaste overheid.

2.3.2.10. Het feit dat nadien, bij de daadwerkelijke kennisgeving van de bestreden beslissing, op de akte van kennisgeving tevens de handtekening voorkomt van F.H. van de federale politie, naast de melding dat verzoeker weigert te tekenen, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar, dit in strijd met artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en in strijd met artikel 6, §1 juncto artikel 6, §2 van het Delegatiebesluit.

2.3.2.11. Verwerende partij vermag het in punt 2.3.2.9. vermelde proces-verbaal niet meer te laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat de bestreden beslissing werd getroffen door P.D, Administratief deskundige-Permanentie. De verwerende partij kan niet dienstig gaan speculeren over de achtergrond van de in punt 2.3.2.9. besproken vermeldingen die voorkomen op het betrokken proces-verbaal. Ten slotte kan het argument van de verwerende partij dat neerkomt op “*qui peut le plus peut le moins*” niet worden gevolgd. De bevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde. Deze dient steeds op een precieze en ondubbelzinnige manier uit de tekst te blijken (cf. RvS 27 maart 2014, nr. 226.914) en kan geen grondslag vinden in een algemeen adagium. Te dezen blijkt noch uit artikel 3 van de Vreemdelingenwet noch uit artikel 6, §1 juncto artikel 6, §2 van het Delegatiebesluit dat administratief deskundige P.D. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen.

2.3.2.12. Zelfs in het geval dat dient te worden aangenomen dat de minister c.q. staatssecretaris steeds een beslissing kan nemen in de plaats van de met grenscontrole belaste overheden, dan is er in het Delegatiebesluit geen bevoegdheidsdelegatie voorzien met betrekking tot artikel 3, eerste lid, 3° en 4° Vreemdelingenwet, wat in casu de wettelijke grondslag vormt van de bestreden beslissing. Dit houdt in dat enkel de minister c.q. staatssecretaris zelf bevoegd zou zijn bij gebrek aan een delegatie aan een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het eerste middel lijkt prima facie gegrond. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer het volgende aan: *Anderzijds dient gewezen op de vaststelling dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht getroffen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar. Eenieder ziet onmiddellijk in dat dat de tenuitvoerlegging van een akte die is genomen door een onbevoegde en die dus op het eerste gezicht nietig is, aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen. De onbevoegdheid van de steller raakt de openbare orde. Het is in die omstandigheden niet ter verantwoorden dat verzoeker hiervan schade zou ondervinden. (in dezelfde zin: RvV dd. 3 oktober 2014, nr. 130 817 in de zaak RvV 159 919/ II). (...) Een gewone schorsingsprocedure laat niet toe tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van dit aangevoerde ernstige nadeel te beletten.*

Hierboven is gebleken dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht is getroffen door een daartoe onbevoegde ambtenaar. Eenieder ziet onmiddellijk in dat de tenuitvoerlegging van een akte die is genomen door een onbevoegde en die dus op het eerste gezicht nietig is, de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen. De onbevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde. Het is in die omstandigheden niet te verantwoorden dat de verzoeker hiervan schade zou ondervinden. Het nadeel dat verzoeker wordt berokkend door hem op gedwongen wijze te verwijderen naar zijn land van herkomst, is dan ook evident ernstig en moeilijk te herstellen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het verweer in de nota, “*Zoals hierna zal worden uiteengezet, zijn de middelen van verzoeker niet ernstig, en volstaan de door verzoekende partij ontwikkelde middelen niet*

opdat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.”

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Besluit

Gelet op wat voorafgaat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 12 november 2015 tot terugnrijving (bijlage 11), ter kennis gegeven op dezelfde datum, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA